

Arrest

nr. 272 369 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 30 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om haar minderjarig kind te laten erkennen door de Belgische partner betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Er werd ook nog geen erkenningsaanvraag voor het kind ingediend.

Het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar partner en dat zij een (eventueel gezamenlijk) kind hebben," geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene met haar minderjarig kind gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om hun situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

De partner kan bovendien de moeder en het kind ook tijdelijk vergezellen in het buitenland.

Er mag niet uit het oog worden verloren dat haar kind zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Nergens blijkt dat een scheiding van de vertrouwde omgeving een verstrend effect zal hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op haar precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet stabiel is te beschouwen.

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt :

“A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoekster is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat verweerster:

- *Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*
- *Het zorgvuldigheidsbeginsel, en*
- *Het redelijkheidsbeginsel schendt.*

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster had een feitelijk samenwonende relatie met haar Belgische partner, de heer B.Y. (...).

jarenlang hebben zij samen gewoond, meer bepaald sinds augustus 2018.

Uit deze relatie wed een kind geboren, te weten:

• R.Y. (...), geboren te Mol op datum van 16 juli 2020;

Tijdens de relatie mocht verzoekster nooit de nodige stappen nemen om haar verblijf te regulariseren. De heer B. (...) erkende ook nooit zijn zoon, goed wetende dat dit verzoekster toegang zou geven tot verblijf in BELGIË.

Sinds kort is de relatie gedaan.

Nu dat de relatie gedaan is, heeft de heer B. (...) verzoekster buitengezet. Hij is ook uit de voormalige gezinswoning vertrokken en zou nu verblijven bij zijn moeder. Hij houdt het kind nu al ruim een maand achter. Dit terwijl hij niet eens de wettelijke vader is van het kind.

Hij maakt grovelijk misbruik van de preciaire verblijfsituatie van verzoekster. Hij zet het belang van het kind duidelijk niet voorop. Hij nam alle identiteitsdocumenten van verzoekster met zich mee en weigert die af te geven.

Verzoekster heeft geen inkomen en geen vaste woonplaats. Ze verkast van kennis naar kennis en heeft eigenlijk geen plek om het kind op te vangen.

Op 16 december 2021 bedreigde de heer B. (...) verzoekster met een ijzeren staaf.

Nog relevant is:

- De heer B. (...) is drugsverslaafd. Hij was nog in opname van 2/11/2021 tot 6/11/2021 maar vertrok daar tegen doktersadvies. In de week van 20/12/2021 zou hij door de Politie naar het ziekenhuis zijn gebracht omdat hij rondwaalde op straat.
- De heer B. (...) rijdt zonder rijbewijs.

De heer B. (...) kondigde aan een procedure tot erkenning vaderschap te zullen opstarten. Zijn raadsman bezorgde zelfs een ontwerp van dagvaarding. Tot op heden werd er nog geen zittingsdatum bepaald.

Er zou alleszins een DNA-onderzoek dd. 25 september 2020 zijn gebeurd dat aantoonde dat de ex van verzoekster wel degelijk de biologische vader is van het minderjarige kind R.Y. (...).

Verzoekster heeft dit verslag helaas niet in haar bezit. Het wordt net zoals haar kind, en haar paspoort achtergehouden door de heer B. (...).

Te midden van deze familiaal hectisch periode leverde verweerster een bevel af om het grondgebied te verlaten af ten aanzien van verzoekster.

Verzoekster is bezig met het ondernemen van tal van stappen teneinde haar situatie te regulariseren:

- Het parket zal worden aangeschreven teneinde het kind terug bij verzoekster te krijgen. Ook zal worden gevraagd dat een passend gevolg zal worden verleend aan de klachten die verzoekster lastens de heer B. (...) indiende.
- Er zal een procedure worden opgestart bij de Familierechtbank tot vaststelling van het vaderschap en het bekomen van een verblijfs- en financiële regeling voor het kind.
- Eenmaal als het kind Belg is (na vaststelling vaderschap), zal er een verblijfsaanvraag worden ingediend voor verzoekster.
- Verzoekster werd aangemeld voor een opvangcentrum.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met het langdurig verblijf van verzoekster en haar kindje op het Belgische grondgebied, hun integratie, hun gezondheidssituatie, het feit dat zij in MAROKKO nergens terecht kunnen.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze het dossier van verzoekster hadden onderzocht hadden zij ontegensprekelijk vastgesteld dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Toch besluit verweerster tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten...

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.4. Betreffende het gezins- en privéleven motiveert de verwerende partij mede in het licht van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing wat volgt:

“Bovendien geeft de intentie om haar minderjarig kind te laten erkennen door de Belgische partner betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Er werd ook nog geen erkenningsaanvraag voor het kind ingediend.

Het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar partner en dat zij een (eventueel gezamenlijk) kind hebben, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene met haar minderjarig kind gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om hun situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

De partner kan bovendien de moeder en het kind ook tijdelijk vergezellen in het buitenland.

Er mag niet uit het oog worden verloren dat haar kind zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Nergens blijkt dat een scheiding van de vertrouwde omgeving een verstoring effect zal hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op haar precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet stabiel is te beschouwen.

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13

van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639."

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins een afdoende afweging heeft doorgevoerd tussen de bescherming van de openbare orde en de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en het recht op een privé- en familieleven in haar hoofde. Zij meent dat er sprake is van een onevenwicht omdat zij een feitelijk samenwonende relatie had met haar Belgische partner, de heer B.Y., dat zij jarenlang hebben samengewoond sinds augustus 2018 en dat uit deze relatie een kind werd geboren in juli 2020, dat tijdens de relatie zij nooit de nodige stappen mocht ondernemen om haar verblijf te regulariseren, dat de heer B.Y. ook nooit zijn zoon heeft erkend, goed wetende dat dit haar toegang zou geven tot verblijf in België. Zij vervolgt dat de relatie sinds kort gedaan is, dat nu de relatie gedaan is, de heer B. haar buiten heeft gezet, dat hij ook uit de voormalige gezinswoning is vertrokken en nu zou verblijven bij zijn moeder, dat hij het kind nu al ruim een maand achterhoudt, terwijl hij niet eens de wettelijke vader is van het kind, dat hij grovelijk misbruik maakt van haar preciaire verblijfssituatie, dat hij alle identiteitsdocumenten van haar meenam en weigert die af te geven, dat zij geen inkomen en geen vaste woonplaats heeft, dat ze verkast van kennis naar kennis en eigenlijk geen plek heeft om het kind op te vangen, dat op 16 december 2021 de heer B.Y. haar met een ijzeren staaf bedreigde, dat het ook relevant is dat de heer B.Y. drugsverslaafd is en nog in opname was van 2 november 2021 tot 6 november 2021 maar daar vertrok tegen doktersadvies en in de week van 20 december 2021 naar het ziekenhuis zou zijn gebracht door de politie omdat hij rondwaalde op straat, alsook dat hij rijdt zonder rijbewijs. Nog stelt de verzoekende partij dat de heer B.Y. aankondigde een procedure tot erkenning van het vaderschap op te starten, dat zijn raadsman reeds een ontwerp van dagvaarding bezorgde en dat er tot op heden nog geen zittingsdatum werd bepaald, dat er alleszins een DNA-onderzoek van 25 september 2020 zou zijn gebeurd dat aantoonde dat haar ex wel degelijk de biologische vader is van het minderjarige kind. De verzoekende partij stelt dat zij helaas niet in het bezit is van het verslag, dat het, net zoals haar kind, en haar paspoort wordt achtergehouden door de heer B. dat te midden van deze familiaal hectische periode de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afleverde, dat zij nog bezig is met het ondernemen van tal van stappen om haar situatie te regulariseren, dat het parket zal worden aangeschreven teneinde het kind terug bij haar te krijgen, dat ook zal gevraagd worden dat een passend gevolg zal worden verleend aan de klachten die zij lastens de heer B. indiende, dat er een procedure zal opgestart worden bij de Familierechtbank tot vaststelling van het vaderschap en het bekomen van een verblijfs- en financiële regeling voor het kind, dat eenmaal het kind Belg is, na vaststelling van het vaderschap, er een verblijfsaanvraag zal ingediend worden en dat zij werd aangemeld voor een opvangcentrum.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met haar langdurig verblijf en haar kindje op het Belgische grondgebied, hun integratie, hun gezondheidssituatie en het feit dat zij in Marokko nergens terecht kunnen, dat indien de verwerende partij het dossier op zorgvuldige wijze had onderzocht zij ontegensprekelijk had vastgesteld dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, dat zij toch besluit tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel nagelaten heeft met dit alles rekening te houden.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld werd door de samenloop van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van de bestreden beslissing.

3.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat de relatie met de heer B.Y. beëindigd is, zodat zij niet aantoonde dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen

haar en haar ex-partner. De verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een onevenwicht omdat zij een feitelijk samenwonende relatie had met haar Belgische partner, de heer B.Y., dat zij jarenlang hebben samengewoond sinds augustus 2018 en dat uit deze relatie een kind werd geboren in juli 2020. Ook door te betogen dat zij tijdens de relatie nooit de nodige stappen mocht ondernemen om haar verblijf te regulariseren, dat de heer B.Y. ook nooit zijn zoon heeft erkend, goed wetende dat dit haar toegang zou geven tot verblijf in België, toont zij niet aan dat er sprake is van een onevenwicht veroorzaakt door de bestreden beslissing en van een schending van artikel 8 van het EVRM, nu geenszins blijkt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een beschermingswaardig gezinsleven had met de heer B.Y.

3.7. Voorts stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het minderjarige kind van de verzoekende partij alsook dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en het kind niet wordt betwist. Het bevel wordt genomen zowel ten aanzien van de verzoekende partij als van haar minderjarig kind, zodat blijkt dat rekening gehouden werd met hun beschermingswaardig gezinsleven. De bestreden beslissing leidt niet tot een scheiding tussen moeder en kind.

Waar de verzoekende partij stelt dat nu de relatie gedaan is, de heer B. haar buiten heeft gezet, dat hij ook uit de voormalige gezinswoning is vertrokken en nu zou verblijven bij zijn moeder, dat hij het kind nu al ruim een maand achterhoudt, terwijl hij niet eens de wettelijke vader is van het kind, dat het parket zal worden aangeschreven teneinde het kind terug bij haar te krijgen, kan de Raad enkel vaststellen dat zij zich beperkt tot loutere beweringen zodat geenszins blijkt dat zij niet samen met het kind zou kunnen vertrekken. Zij toont dan ook niet aan dat er relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Bovendien kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij in haar nota met opmerkingen hieromtrent nog opmerkt dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat het kind daadwerkelijk wordt achtergehouden door de vader, dat geen enkel stuk erop wijst dat het kind momenteel niet bij de moeder zou verblijven en door toedoen van de heer B.Y. van haar zou gescheiden zijn of dat er sprake is van partnergeweld.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zelfs indien het kind wordt achtergehouden door de vader van het kind, de scheiding tussen moeder en kind niet veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing, doch wel door de acties van de vader. In dit licht kan gewezen worden op de mogelijkheid om conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten, in te dienen.

Betreffende het feit dat de vader het kind wenst te erkennen, wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat de intentie om het kind te laten erkennen door de Belgische vader de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft en dat er ook, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog geen dergelijke aanvraag werd ingediend. Door het louter opnieuw wijzen op de intentie van de vader haar kind te erkennen, alsook te wijzen op het feit dat de heer B.Y. aankondigde een procedure tot erkenning van het vaderschap op te starten, dat zijn raadsman reeds een ontwerp van dagvaarding bezorgde en dat er tot op het ogenblik van het verzoekschrift nog geen zittingsdatum werd bepaald en het neerleggen ter terechtzitting van een vonnis van de familierechtbank van Turnhout van 3 maart 2022 – waarin voor recht wordt gezegd dat de heer B.Y. de biologische vader is van het kind Y.R., geboren uit de verzoekende partij – toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing, op het ogenblik van het nemen ervan, foutief of kennelijk onredelijk is. Bovendien wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met de hypothese dat de heer B.Y. de (biologische) vader is van het kind en wordt er in die zin ook op gewezen dat dit hen niet automatisch recht geeft op verblijf, dat de scheiding tussen de heer B.Y. en het kind (en de verzoekende partij) van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om de situatie te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen, waarbij er nog op wordt gewezen dat het kind, gelet op de jonge leeftijd, zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving, dat nergens uit blijkt dat de scheiding van de vertrouwde omgeving een verstoring effectief zal hebben op het kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Door enkel voor te houden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins een afdoende afweging heeft doorgevoerd en dat er sprake is van een onevenwicht, worden voormelde motieven door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht. Ook met de loutere bewering dat zij nergens in Marokko terecht kunnen, toont zij dit niet aan.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de heer B.Y. grovelijk misbruik maakt van haar precare verblijfssituatie, dat hij alle identiteitsdocumenten van haar meenam en weigert die af te geven, dat zij geen inkomen en geen vaste woonplaats heeft, dat ze verkast van kennis naar kennis en eigenlijk geen plek heeft om het kind op te vangen, dat op 16 december 2021 de heer B.Y. haar met een ijzeren staaf bedreigde, dat het ook relevant is dat de heer B.Y. drugsverslaafd is en nog in opname was van 2 november 2021 tot 6 november 2021 maar daar vertrok tegen doktersadvies en in de week van 20 december 2021 naar het ziekenhuis zou zijn gebracht door de politie omdat hij rondwaalde op straat, alsook dat hij rijdt zonder rijbewijs, ziet de Raad niet in op welke wijze deze elementen zouden kunnen aantonen dat de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het, gelet op haar gezinsleven, kennelijk onredelijk is dat zij, samen met haar kind, het grondgebied dient te verlaten gelet op het feit dat zij niet over de nodige documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Door louter te wijzen op een *“familiaal hectische periode”* toont zij dit evenmin aan.

Waar zij er nog op wijst dat zij tal van stappen onderneemt om haar situatie te regulariseren, dat het parket zal worden aangeschreven teneinde het kind terug bij haar te krijgen, dat ook zal gevraagd worden dat een passend gevolg zal worden verleend aan de klachten die zij lastens de heer B. indiende, dat er een procedure zal opgestart worden bij de Familierechtbank tot vaststelling van het vaderschap en het bekomen van een verblijfs- en financiële regeling voor het kind, dat eenmaal het kind Belg is, na vaststelling van het vaderschap, er een verblijfsaanvraag zal ingediend worden en dat zij werd aangemeld voor een opvangcentrum, betreffen dit elementen die nog niet voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, zodat niet blijkt dat de beoordeling van de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Bovendien toont zij met haar betoog en het wijzen op voormelde beoogde stappen niet aan dat *er in casu* elementen voorliggen waardoor niet op kennelijk redelijke wijze kon worden geoordeeld dat het feit dat de verzoekende partij en de heer B.Y. een kind hebben hen niet automatisch recht geeft op verblijf, dat de scheiding tussen de heer B.Y. en het kind (en de verzoekende partij) van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om de situatie te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen, waarbij er nog op wordt gewezen dat het kind, gelet op de jonge leeftijd, zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving, dat nergens uit blijkt dat de scheiding van de vertrouwde omgeving een verstoring effectief zal hebben op het kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. De verzoekende partij toont niet aan dat de nodige procedures niet kunnen geschieden vanuit het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- en privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de in de bestreden beslissing doorgevoerde belangenafweging niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM of dat er sprake zou zijn van een onevenwicht.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar kindje op het Belgische grondgebied.

3.8. Waar zij stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met haar langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, hun integratie, hun gezondheidstoestand en het feit dat zij in Marokko nergens terecht kunnen, dat indien het dossier zorgvuldig werd onderzocht de verwerende partij had vastgesteld dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden, dat zij toch besloot tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel nagelaten heeft met dit alles rekening te houden, wijst de Raad er vooreerst op

dat de bestreden beslissing geen beslissing tot weigering van verblijf betreft alsook op zich geen beslissing betreffende de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden betreft. Het is wel zo dat in zeer uitzonderlijke of buitengewone omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij lijkt met het verwijzen naar de integratie en haar langdurig verblijf in het Rijk, te wijzen op het hebben van een privéleven in België. Zij meent dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel verwijst naar een langdurig verblijf in België, zonder bovendien enigszins toe te lichten hoelang zij in het Rijk verblijft, en naar een integratie, zonder enige verdere verduidelijking of zonder het voorleggen van bewijsstukken. Zij concretiseert op geen enkele manier haar banden met de Belgische samenleving op een wijze die doet aannemen dat zij in België een beschermingswaardig privéleven zou hebben opgebouwd. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht, dit terwijl de binding die ontstaat met België enkel door enige tijd alhier te verblijven, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijken geen concrete elementen die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven.

Nu de verzoekende partij er niet in slaagt een privéleven aan te tonen dat beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, is haar betoog dat geen onderzoek is gebeurd naar hun langdurig verblijf in het Rijk, hun integratie en de buitengewone omstandigheden waarin zij zich bevindt, niet dienstig.

Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen en maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij moest overgaan tot een belangenafweging of proportionaliteitstoets in het licht van deze bepaling. Het betoog dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij in Marokko nergens terecht kunnen – wat overigens een loutere bewering betreft – is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er nog geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is

gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar hun integratie en hun langdurig verblijf in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor hun privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te beweren dat zij nergens terecht kunnen in Marokko, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.9. Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt, laat staan aannemelijk maakt, dat er in haar hoofde of dat van haar kind sprake is van een gezondheidstoestand die uitvoering van de bestreden beslissing zou verhinderen, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde omstandigheden of een samenloop hiervan geen rekening heeft gehouden of heeft genegeerd.

3.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER